

Sygn. akt VII U 1665/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 marca 2022r. w Warszawie

sprawy W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 5 października 2021r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do obliczenia emerytury uwzględni W. B. okres pracy od 14 września 1960 roku do 31 grudnia 1960 roku.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W. B. w dniu 21 października 2021r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 5 października 2021r., znak: (...), odmawiającej doliczenia okresu pracy od 14 września 1960r. do 31 grudnia 1960r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że świadectwo pracy dotyczące okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) zostało wystawione w 1961r. i spełniało wszystkie wymagania obowiązujące wówczas w prawie pracy. We wspomnianym dokumencie widnieje podpis upoważnionego pracownika z pieczętką „sekcja zatrudnienia”, zaś w nagłówku znajduje się pieczętka firmowa. Kodeks pracy dopiero w 1996r. sprecyzował wymogi dotyczące świadectw pracy, wprowadzając obowiązek pieczętki imiennej pracownika wystawiającego dokument. W takiej sytuacji nie można wymagać, aby dokumenty wystawione przed 1996r. odpowiadały wymogom obecnych przepisów prawnych. Ponadto ubezpieczony wskazał, że przedstawił książeczkę zdrowia wystawioną przez jego ówczesnego pracodawcę, która również okazała się niewystarczająca do uwzględnienia spornego okresu (odwołanie z dnia 20 października 2021r., k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko wyjaśnił, że zaskarżoną decyzją odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem okresu zatrudnienia od dnia 14 września 1960r. do dnia 31 grudnia 1960r. w Przedsiębiorstwie (...), ponieważ złożone przez ubezpieczonego dokumenty nie spełniają wymogów formalnych. Legitymacja ubezpieczeniowa wydana została w dniu 9 listopada 1960r. z datą poświadczenia o zatrudnieniu w 1962r., a ponadto zawiera poprawki. Również świadectwo pracy z dnia 7 stycznia 1961r. nie spełnia wymogów formalnych,

ponieważ brak jest w tym dokumencie pieczęci imiennej oraz stanowiska osoby wystawiającej dokument (odpowiedź na odwołanie z dnia 26 listopada 2021r., k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. B. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwo (...) w W. w okresie od dnia 14 września 1960r. do dnia 31 grudnia 1960r. na stanowisku montera. W świadectwie pracy wystawionym w dniu 7 stycznia 1961r. widnieje pieczęć zakładu pracy oraz podpis wraz z pieczęcią „SEKCJA ZATRUDNIENIA” (świadectwo pracy z dnia 7 stycznia 1961r., k. 4 a.s., k. 49 i 68 a.e.).

W trakcie zatrudnienia u ww. pracodawcy, w dacie 9 listopada 1960r. została wystawiona ubezpieczonemu legitymacja ubezpieczeniowa. Na stronie pierwszej legitymacji została umieszczona pieczęć zakładu pracy - (...) Przedsiębiorstwo (...) w W.. Ten sam zakład pracy w części obejmującej „Zaświadczenie zakładu pracy o zatrudnieniu pracownika” umieścił wpis opatrzony datą 9 sierpnia 1962r. (legitymacja ubezpieczeniowa, k. 69 a.e.).

Ubezpieczony w dniu 29 października 2008r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Prawo do tego świadczenia uzyskał na podstawie decyzji z dnia 13 listopada 2008r., znak: (...), poczynszy od dnia 1 października 2008r. (wniosek z dnia 29 października 2008r. i decyzja ZUS z dnia 13 listopada 2008r., k. 1 i 31 a.e.).

W. B. w dniu 16 września 2021r. złożył organowi rentowemu wniosek o uwzględnienie do stażu pracy okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwo (...) w W. od dnia 14 września 1960r. do dnia 31 grudnia 1960r. oraz o przeliczenie świadczenia (wniosek z dnia 16 września 2021r., k. 67 a.e.). Po rozpatrzeniu tego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 5 października 2021r., znak: (...), w której odmówił ubezpieczonemu doliczenia ww. okresu pracy (decyzja z dnia 5 października 2021r., k. 70 a.e.).

Wskazany stan faktyczny został ustalony w oparciu o wymienione dokumenty, których wiarygodność, zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości. Wprawdzie świadectwo pracy z dnia 7 stycznia 1961r. i legitymacja ubezpieczeniowa w części dotyczącej spornego okresu zatrudnienia były kwestionowane przez ZUS, jednak Sąd oceniając całokształt okoliczności sprawy nie znalazł podstaw, by wymienionych dokumentów nie uwzględnić. Przyczyny takiej oceny zostaną omówione w dalszej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. B. podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie należy podkreślić, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W rozpatrywanej sprawie Sąd takiej potrzeby nie stwierdził, ponieważ wszystkie dowody, o których przeprowadzenie strony wnioskowały, zostały dołączone do odwołania i pism procesowych bądź przedstawione wraz z aktami organu rentowego. Ponadto, spór, który powstał między stronami w rzeczywistości nie determinował potrzeby przeprowadzania dodatkowych dowodów, gdyż takich żadna ze stron nie zgłosiła. W związku z tym do rozstrzygnięcia sporu nie było konieczne przeprowadzenie rozprawy, tym bardziej, że ani ubezpieczony, ani organ rentowy o to nie wnioskowali (art. 148¹ § 3 k.p.c.). W tych okolicznościach Sąd, na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c., rozpoznał sprawę i wydał rozstrzygnięcie na posiedzeniu niejawnym.

Dokonując analizy prawidłowości zaskarżonej decyzji, a także argumentów, na jakie powołała się strona odwołująca, Sąd miał na względzie przepisy określające sposób postępowania przed organem rentowym oraz dowody wymagane w tym postępowaniu, na jakie wskazuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz. 1412). Zgodnie

z § 21 ww. rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Z kolei zgodnie z § 22 ust. 1 rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Wskazane ograniczenia dowodowe, o jakich mowa w rozporządzeniu w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, dotyczą wyłącznie postępowania przed organem rentowym. Nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów, w którym okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być dowodzone wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 grudnia 2006r. I, UK 179/06, LEX nr 342283, z dnia 14 czerwca 2006r., I UK 115/06, OSNP 2007 nr 17-18 poz. 257, z dnia 2 lutego 1996r., II URN 3/95, OSNP 1996 Nr 16, poz. 239).

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony już w postępowaniu prowadzonym przez Zakład przedstawił świadectwo pracy, które potwierdza jego zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...). Jest to dokument, jaki wymienia rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i powinien być uwzględniony. Organ rentowy nie uwzględniając wskazanego dokumentu powołał się na jego brak formalny w postaci braku pieczęci imiennej osoby upoważnionej do wystawienia tego dokumentu. O ile w świadectwie pracy faktycznie takiej pieczęci imiennej nie ma, to nie można zgodzić się z tym, iż tego rodzaju brak dyskwalifikuje świadectwo pracy. Po pierwsze, należy zwrócić uwagę na ten argument, który w odwołaniu zawarł W. B.. Ubezpieczony słusznie wskazał, że w czasie, kiedy zakład pracy wystawił zakwestionowane przez ZUS świadectwo pracy, nie istniał w przepisach wymóg opatrzenia tego dokumentu pieczęcią imienną. Po drugie, z uwagi na okoliczność, że sytuacja ubezpieczonego nie jest odosobniona, w orzecznictwie na tle podobnych przypadków akcentuje się, że brak pieczęci imiennej nie pozbawia per se dokumentu waloru wiarygodności. Dokument taki podlega ocenie sądu, jak każdy inny środek dowodowy, stosownie do dyspozycji art. 233 k.p.c. Brak pieczęci imiennej nie oznacza, iż osoba dokonująca wpisu nie była upoważniona do podejmowania czynności w imieniu zakładu pracy; nie jest to też brak formalny dyskwalifikujący ważność dokumentu, tym bardziej jeśli dokument taki opatrzony jest pieczęcią nagłówkową zakładu pracy, pieczęcią i podpisem pracodawcy oraz/lub czytelnym podpisem upoważnionego pracownika (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2014r., III AUa 726/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2013r., III AUa 1770/12).

Analizując treść zakwestionowanego przez ZUS świadectwa pracy, Sąd miał na względzie, że dokument ten zawiera pieczęć o nazwie „SEKCJA ZATRUDNIENIA” oraz podpis osoby upoważnionej. Na dokumencie znajduje się również pieczęć nagłówkowa zakładu pracy, nie ma więc podstaw, by dokumentowi temu – mimo braku pieczęci imiennej – odmówić wiarygodności bądź by na jego podstawie nie ustalić istotnej dla ubezpieczonego okoliczności zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), tym bardziej że ubezpieczony dodatkowo przedstawił legitymację ubezpieczeniową. Co prawda w legitymacji nie ma dotyczącego spornego zatrudnienia wpisu w części obejmującej „Zaświadczenie zakładu pracy (pracodawcy o stosunku pracy (służbowym) ubezpieczonego i o wysokości zarobków”, natomiast adnotacja na stronie 7, choć potwierdza zatrudnienie u ww. pracodawcy, to nie wskazuje dat, nie można jednak pominąć, że z legitymacji wynika, że W. B. faktycznie był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...). Jeśli chodzi zaś o datę 9 sierpnia 1962r., noszącą znamiona poprawki, na jaką wskazał ZUS, to należy pamiętać, iż nie jest ona datą kiedy ubezpieczony pracował u tego pracodawcy, ale jest datą poświadczenia i wskazuje tyle tylko, że zakład pracy w tej dacie dokonał wpisu na stronie 7 legitymacji. Zarazem jednak nie można nie uwzględnić, że legitymacja wydana

ubezpieczonemu w listopadzie 1960r. potwierdza, że w owym czasie ubezpieczony był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...). Oczywiście na podstawie legitymacji nie można odtworzyć dokładnych dat zatrudnienia – początkowej i końcowej, legitymacja jednak – poza świadectwem pracy, które jest wiarygodnym środkiem dowodowym – jest dodatkowym dowodem potwierdzającym, że W. B. w spornym okresie pracował we wskazanym zakładzie pracy. Dokładny czas, kiedy miało to miejsce wskazuje świadectwo pracy, na którym Sąd oparł ustalenia w sprawie i w przeciwieństwie do organu rentowego uwzględnił W. B. do obliczenia emerytury okres pracy od 14 września 1960r. do 31 grudnia 1960r. W takim zakresie zaskarżona decyzja podlegała zmianie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.